

problem på tobaksområdet. Jeg mener slet ikke, man kan sammenligne de to områder. Hash er efter alle undersøgelser noget, der kan være med til at sløve sindet ganske alvorligt. Vi ser mange hashnydere, som hr. Kim Behnke åbenbart godt kan lide, der går rundt i en eller anden tåget tilstand, får kramper osv., og vi ser mange forældre være utrolig bekymrede over, at deres børn indtager hash. Det får nogle alvorlige konsekvenser for deres arbejde, for deres uddannelse, for deres virke i det hele taget.

Det kan vi diskutere en anden gang her i Folketinget. Nu er det jo nødvendigvis ikke en diskussion for eller imod hash. Det handler om, at der foregår kriminelle aktiviteter på de områder, og det er styret af bl.a. rockere og andengenerationsindvandrere. Det er vigtigt for os at sende nogle signaler om, at det vil vi ikke acceptere, og det håber vi at den lovgivning fører frem til.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 121:

Forslag til folketingsbeslutning om øjeblikkelig afsoning for alle voldsmænd.

Af Frank Dahlgaard (UP).

(Fremsat 20/2 2001).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):

Beslutningsforslaget fra hr. Frank Dahlgaard går ud på, at regeringen skal gøre det nødvendige og sikre, at alle personer, der er dømt for vold, øjeblikkelig indsættes til afsoning uanset capaci-

tetsudnyttelsen i landets fængsler og arresthuse. På samme måde skal regeringen sikre, at ingen personer, der er sigtet for voldsforbrydelser, løslades på grund af manglende kapacitet i arresthuse og fængsler.

Hr. Frank Dahlgaard ønsker med andre ord, at samfundet skal skride hurtigt og effektivt ind over for personer, der er sigtet eller dømt for volds kriminalitet. Personer, der dømmes for vold, skal ind og afsone med det samme, og personer, der sigtes for voldsforbrydelser, skal ikke løslades på grund af pladsproblemer.

For så vidt er jeg ganske enig med hr. Frank Dahlgaard, der er bare ikke noget nyt i forslaget. Det har hele tiden været en del af denne regerings politik, at der skal skrives konsekvent ind over for volds kriminalitet. Det er da også baggrunden for en lang række initiativer, som regeringen har taget for at bekæmpe volds kriminalitet.

Lad mig først kommentere den del af beslutningsforslaget, der siger, at voldsdømte skal ind og afsone med det samme.

Her er hr. Frank Dahlgaard lidt sent ude. Forslaget kommer flere år efter, at regeringen gennemførte en lang række foranstaltninger bl.a. med henblik på at sikre en hurtig afsoning for voldsdømte.

Jeg ved ikke, om hr. Frank Dahlgaard er bekendt med regeringens såkaldte voldspakke fra 1994 og 1997. Hvis ikke vil jeg gerne minde om indholdet heraf.

Voldspakken fra 1994 samt 1997 opstiller nogle klare målsætninger om en hurtig behandling af voldssager. De indebærer for politiet, at det samlede tidsforbrug for voldsanmeldelser – fra når voldsanmeldelsen modtages, gerningsmanden er identificeret, til sagen indbringes for retten – ikke bør overstige 30 dage.

Målsætningen for behandlingstiden ved domstolene er angivet til 37 dage. Heraf udgør berammelsestiden, dvs. tiden, fra sagen modtages i retten, til domsforhandling kan indledes, 30 dage, mens der er afsat 7 dage til domsforhandling og domsafsigelse.

For strafafsoningen af voldsdommen er målsætningen afsat således, at afsoning for dømte, som ikke er varetægtsfængslet, skal iværksættes senest 30 dage efter, at der foreligger fuldbyrdesordre. Det er samtidig forudsat, at politiet giver fuldbyrdesordre umiddelbart efter, at der er givet ankeafkald, efter ankefristens udløb, eller efter at ankedommen er afsagt.